

Autor: F. Roger Devlin

Účastníci loňské konference American Renaissance si nemohli nepovšimnout změny ovzduší a obecné nálady oproti předchozím setkáním – nejspíše následkem hladkého znovuzvolení Baracka Obamy s **pouhými 39%** bělošské voličské podpory. Převládá nový pocit, že strategie „probuzení“ bělochů a postupného získání moci demokratickými prostředky nefunguje. Demografická transformace postupuje příliš rychle a náš postup je příliš pomalý; příležitosti, které jsme spatřovali se vytrácí. Strategická změna orientace se tudíž stala nevyhnutelnou.

Orania – inspirace pro identitární aktivismus

Tato změna bude směřovat k vytvoření autonomních bílých území, ze kterých se případně mohou stát nezávislé státy – a kniha Artura Kempa **Nova Europa: European Survival Strategy in the Darkening World** je vynikajícím úvodem do tohoto tématu. Základním východiskem a nejsilnější myšlenkou Kempova uvažování je důkladné pochopení *územního* aspektu politiky. Jak sám Kemp uvádí: *„Politická moc vychází z fyzického zabránění území: nikoli historických práv, právních dokumentů nebo morálních nároků – jen z obsazení území. Lidé, kteří obsadili území určují povahu tamní společnosti.“*

Podle Kempova názoru bylo Achillovou patou jihoafrického apartheidu právě nepochopení této skutečnosti. Afrikánští voliči věřili, že může být stabilní evropská společnost vybudována na většinově černošském území, že prostřednictvím správných zákonů si mohou donekonečna užívat výhod levné černé pracovní síly, zatímco zabránění černošům v určování charakteru jihoafrické společnosti. Tento systém nejenže nezabránil většinové černošské vládě, naopak jí posloužil jako inkubátor. Apartheid nejenže učinil bělochy závislé na černých, ale dokonce i přispěl k jejich populačnímu nárůstu.

Také současné přistěhovalecké „nepokoje“ v Evropě jsou z většiny politickým bojem o území, pokusem nepřátelských vetřelců vnutit vlastní suverenitu na územích, kde tvoří většinu. Multikulturní myšlení, které vedlo k masovému přistěhovalectví, je stejně bludné jako apartheid, neboť ignoruje fundamentální územní podstatu politické moci

Narozen v Rhodesii, Arthur Kemp pracoval jako novinář v Jižní Africe, kde byl vyloučen z Konzervativní strany pro upřednostňování afrikánského separatismu před apartheidem. Nyní žije ve Velké Británii.

Co tedy musí bílí Evropané podniknout k zajištění vlastního fyzického a kulturního přežití? Musí vybudovat domoviny, v nichž budou tvořit většinu a kde budou schopni ochránit svou rasovou a kulturní integritu. Černoši mají mnoho takových domovin, Číňané mají vlastní domovinu a nyní ji mají i Židé. Jen Evropané už více nemají místo, kterému mohou říkat domov a to je důvodem, proč je naše přežití v ohrožení.

Při debatách o demografické změně mainstreamoví novináři rádi užívají pohodlně neutrální frázi „hromadný přesun obyvatelstva“, která skrývá skutečnost, že veškerý tento „přesun“ se odehrává pouze jedním směrem – do bílých domovin. I když si to většina bělochů neuvědomuje, zvláštní právní ochrana dominantního etnika je ve světě spíše pravidlem, než výjimkou. Jak Kemp poznamenává:

„Japonsko, Čína, Indie, většina subsaharských států, větší část Blízkého Východu a pochopitelně Izrael jsou etnostáty s různým stupněm právní ochrany určené k uchování jejich etnické homogenity.“

Tato rozumná politika předchází etnickým konfliktům, než mají příležitost vzniknout.

Dokonce i mnoho bílých liberálů podporuje taková opatření – ovšem ale za podmínky, že nejsou namířeny ve prospěch bílých. Liberálové budou nadšeně chránit Tibeťany nebo indiánské amazonské kmeny před invazí vetřelců. Proč je ale pro ně tak obtížně pochopit a uznat, že je spravedlivé a správné i pro lidi jejich vlastní rasy užívat podobnou ochranu?

Dnešní Evropané přitom zcela zapadají do jedné z nejmódnějších skupin obětí dneška: „původní obyvatelstvo“. Evropané mají kontinuální historické spojení s daným územím, vyznačují se vysokým stupněm homogenity a čelí vetřelecké kolonizaci.

„Původní domoviny“, v nichž domorodci požívají zvláštního postavení a ochrany, byly ustaveny po celém světě. Jen v Brazílii je 672 takových oblastí, v malinkém Belize je místo pro osm takto vymezených území a tucty dalších lze nalézt v Austrálii, Kanadě, Spojených státech, Indii, Pákistánu a napříč Latinskou Amerikou. Spojené národy vydaly „Deklaraci práv původních obyvatel“ a udržují „Permanentní fórum problematiky původního obyvatelstva.“

Současné přistěhovalecké „nepokoje“ v Evropě jsou z většiny politickým bojem o území

„Původní domoviny“, v nichž domorodci požívají zvláštního postavení a ochrany, existují po celém světě. Jen v Brazílii je 672 takových oblastí (Terras Indígenas), v malinkém Belize je místo pro osm takto vymezených území a tucty dalších lze nalézt v Austrálii, Kanadě, Spojených státech, Indii, Pákistánu a napříč Latinskou Amerikou. Spojené národy vydaly „Deklaraci o právech původních obyvatel“ a udržují „Stálé fórum pro otázky původních obyvatel.“

Toto „stálé fórum“ by si rozhodně mělo rozšířit obzory. Jak Kemp podotýká, už před několika desetiletími se role obrátily a Evropané jsou na ústupu před lidmi, které dříve kolonizovali. Kemp uvádí následující fakta:

Více než polovina lidí v „hlavním městě Evropy“, Bruselu, pochází ze zemí Třetího světa. V roce 2012 pocházelo 53% vídeňských školáků z přistěhovaleckých rodin. Počínaje rokem 2019 bude většina amerických dětí školního věku nebělošského původu. Podíl přistěhovalců ve Španělsku vzrostl za 11 let od roku 1996 z 3.2% na 13.4%. Podle studie z roku 2004 bylo více než 14 milionu cizinců ve Francii, což je více než pětina celkové francouzské populace. V roce 2009 mělo podle nizozemské vlády asi 20% obyvatel „nezápadní“ původ. Sčítání lidu v roce 2011 ukázalo, že podíl bílé britské populace se propadá tempem asi 8% za deset let.

Kemp uvádí, že „momentálně neexistuje na světě oblast určená výlučně pro Evropany“. Proč není dědicům západní civilizace umožněna stejná ochrana, která je běžně poskytována lovcům-sběračům z amazonské džungle?

Není to možné, jelikož taková ochrana by představovala „bílou nadřazenost“ (White supremacy). Tento módní strašák – i pokud na chvíli připustíme, že někdo takovou myšlenku (tj. nadvládu a nadřazenost bělochů nad jinými rasami) skutečně obhajuje – by nebyl slučitelný s etnickým nacionalismem který Kemp prosazuje: „sebeurčení výslovně vylučuje nárok na nadvládu nad ostatními skupinami“. A – jako hlasitý kritik apartheidu – vyvozuje, že

požadavek sebeurčení a vlastní vlády černých Jihoafričanů potvrzuje právo bílých v Evropě a Severní Americe na totéž.

Stejně tak nesmí program územní nezávislosti obsahovat žádná prohlášení o nadřazenosti. Kemp sice tvrdí, že „přínos Evropanů světu a blahu všech národů je nepřekonatelný“, přesto však nepožaduje pro svoje vlastní lidi nic, co by nebyl připraven přiznat Pygmejům nebo Křovákům.

Doposud vycházela opozice vůči masové barevné imigraci ze sféry nacionalistických politických stran, které se pokoušely o vstup do vlády demokratickými prostředky. Nikde nedosáhly žádného většího úspěchu. Důvodem je především – dle Kempa – „přeměna západní demokracie na vládu bohatých elit a mocných lobby“. Zatímco je totiž masové přistěhovalectví mezi obyčejnými Evropany nepopulární, společenské a politické elity jsou mu fanaticky oddány.

Participace na demokracii zůstává nejlepší a nejsnazší metodou šíření poselství etnonacionalismu

Dále je třeba si uvědomit, že barevní vždy volí hromadně strany s nejvýraznějším proimigračním postojem. Bílí nejenže podél etnické linie nevolí, ale vnímají takovou hromadnou volbu jako morálně zavrženíhodnou. To znamená, že je nepravděpodobné že nějaká nacionalistická strana se dostane k moci během krátké doby, která zbývá pro udržení bílé etnické většiny.

Evropané ale nesmí *odmítnout* spoluúčast v demokratických procesech. Jak Kemp popisuje, ty „zůstávají nejlepší a nejsnazší metodou šíření poselství etnonacionalismu, což je klíčové pro jakékoliv možné řešení krize.“ Stále také není vyloučena možnost nastolení nacionalistického režimu, který se v jedné či více zemích dostane k moci a zvrátí neblahé demografické trendy. I kdyby k tomu došlo v malé zemi, takový vývoj by způsobil šokovou vlnu napříč celým kontinentem. Elity mají dobrý důvod nát se nacionalistických hnutí.

Bílí patrioti si ale musí osvojit i nové metody. Kemp specificky uvádí tvorbu autonomních evropských komunit všude, kde je to možné a praktické, což v konečném důsledku povede ke vzniku evropského etnostátu (či států).

Výraznou výhodou tohoto postupu vytváření evropských komunit je odpadnutí nutnosti získat většinu. Smysluplné konkrétní kroky může dnes podniknout i bílá menšina, vědomá si blížící se katastrofy. Postupně, jak by se připojovalo stále více Evropanů vědomých si genocidních výsledků multikulturalismu, by z těchto komunit mohly vzniknout státy. Koneckonců, kde

jinde najdou dokonce i liberálové čtvrti s „dobrymi školami“ a „nízkou zločinností“?

Jihoafrické město Orania je dobrým příkladem pro nastávající nezbytnou akci. Malá menšina Afrikánců dlouho sdílela Kempovo přesvědčení, že závislost bělochů na černé pracovní síle vedla k pádu bílé Jižní Afriky. V roce 1990, kdy byl již nevyhnutelný pád apartheidu jasně viditelný, skupila skupina bílých průkopníků (pioneers) půdu v opustěné osadě Orania v provincii Severní Kapsko za nepatrný poplatek. Pustá a zdánlivě jen málo slibná lokace nebyla zvolena náhodou.

*Vítejte v Oranii, domově Afrikánců.
Platíte Ora.*

Řídce osídlené Severní Kapsko představovalo jedinou oblast Jižní Afriky, kterou mohli Afrikánci kolonizovat s co možná nejmenším možným narušením chodu zbytku země. V roce 2010 žila v Severním Kapsku jen 2.3% obyvatel země. Afrikánské většiny lze tak dosáhnout přesídlením pouhého půl milionu lidí do oblasti.

Město spočívá na třech základních principech: obyvatelé Oranie *vlastní* půdu, sami na ní *pracují* a vytváří *vlastní instituce*. Z asi dvou tuctů průkopníků vzrostla populace postupně na více než 1500 obyvatel. Ve městě jsou dvě školy, sedmdesát drobných podniků a „pravděpodobně jediná samospráva v Jižní Africe s vyrovnaným rozpočtem za rok 2012.“

V roce 2004 přišla Orania s vlastní měnou (**Ora**), která platí v rámci města. Ora má shodný kurz s jihoafrickým randem a je zaručena místními úsporami a družstevní záložnou. Tato nová měna udržuje peníze uvnitř komunity.

V roce 2012 napsaly britské Sunday Times, které lze jen těžko podezírat z obdivu k bílému hnutí, o Oranii toto:

„Všude se staví. Pozemky, které měly před čtyřmi lety hodnotu 1000 liber, jsou dnes prodávány za 20 000. Jsou zde supermarkety, všechny možné obchody, doktor, zubař, právníci, architekti, dvě školy a rozhlasová stanice. Orania zorganizovala četné cesty do Izraele, zaměřené na studium zdejších zemědělských postupů – i pod izraelskýma rukama rozkvetla poušť. Orania vyváží šperky do celé JAR, letecky přepravuje zeleninu do britských supermarketů a pekanové ořechy do Číny. Jde pravděpodobně o „nejzelenější“ komunitu v zemi: farmaření je organické, vše se recykluje a kdykoliv je to možné, užívají se alternativní zdroje energie. Lidé nechávají klíčky v zapalování, dveře nezamknuté a děti si bez dozoru hrají venku až do setmění.“

Sunday Times dále uvádí, že městský úřad vyplácí za každé, v Oranii narozené, dítě příspěvek ve výši v přepočtu 1 000 britských liber. Místní průvodce John Strydom říká: „V poslední době se růst drasticky zrychlil. Musíme zvyšovat kapacitu na všech frontách. Naše současné umožňuje osídlení pro 25 000 lidí, ale pochopitelně přikoupíme další.“ Ne všichni to však považují za nejlepší kurz; zakladatel města **Carel Boshoff** k tomu uvedl: „Zdejší expanze nemusí být nejvhodnějším řešením. Potřebujeme další Oranii – na západním pobřeží.“

Největší obtíží pro město je přesvědčit většinové Afrikánce, aby se vzdali krátkodobých výhod „laciné“ černé pracovní síly. Bílí průkopníci mimo JAR by aspoň tohoto problému byli ušetřeni, dodává Kemp.

Další Kempem uváděnou případovou studií je Izrael, jediný otevřeně etnonacionalistický stát na světě. **Theodor Herzl** sice nebyl prvním propagátorem ideje moderního židovského národa, ale jeho kniha z roku 1896 „Židovský stát“ (*Der Judenstaat*) jako první nabídla ucelený plán na jeho vytvoření.

Hned dalšího roku se v Basileji sešel První sionistický kongres za účelem podpory kolonizace. V roce 1901 byl vytvořen Židovský národní fond k výkupu země v Palestině. V té době vznikla v Palestině i oficiální pobočka Sionistické organizace, aby zde rozvíjela a spravovala židovské zemědělství, vzdělání, pozemky, finance a přistěhovalectví.

V roce byly britskou Balfourovou deklarací sionistické snahy oficiálně uznány na mezinárodní úrovni a v dokumentu byl zakotven závazek vytvořit v části Palestiny národní vlast pro Židy. Do roku 1923 do Palestiny emigrovalo 40 000 Židů, do roku 1939 přišlo dalších 382 000; několik set dalších tisíc přišlo během a bezprostředně po válce. 14. května 1948 vyhlásil stát Izrael nezávislost – jen 53 let po vydání Herzlova spisu!

Z příkladu sionismu si lze vzít mnohé, ne všechno z toho pozitivní. Izrael demonstruje nebezpečí volby osídleného území, které vyžaduje vystěhování odlišné (a následně logicky nepřátelské) skupiny. Pokud nezvolíme v zásadě neobývanou oblast – jako Severní Kapsko – musí mít teritorium už existující robustní bílou většinu.

Jako pozitivní klasifikuje Kemp praktickou schopnost sionistického hnutí poskytnout potenciálním osadníkům ekonomické příležitosti.

Dokonce i ti ideologicky nejoddanější lidé se nepřestěhují někam, kde si nebudou moci vydělat na živobytí. Toho si sionisté byli vědomi, a jakmile bylo v Palestině vybudováno předmostí, jejich prioritou bylo vytvoření důkladné infrastruktury, která umožňovala nově příchozím vydělat prostředky na živobytí.

Oproti tomu Orania začínala bez něčeho podobného, a tak se „rozjížděla“ pomalu – prvních několik let lákala pouze zámožné důchodce.

A co Evropané?

Paradoxně je dnes na světě víc lidí evropského původu než kdykoliv v historii. Přesto se dle všeho nezmůžou zpravidla na víc, než tváří tvář nepřátelskému barevnému přílivu ustupovat a utíkat, hledajíc stále vzácnější „dobré čtvrti“ ve vlastních zemích. Jak tvrdí Kemp, „masový exodus“ do domoviny Evropanů nastane, pokud vůbec k němu dojde, až dlouho po zaplavení dříve evropských zemí. „Dokonce i tehdy upřednostní mnoho bílých vymizení prostřednictvím bezdětnosti, rasového míšení nebo přímo konečnému fyzickému vyhubení násilnějšími vrstvami jiných ras.“

Podle Kempa žije mnoho – „hloupých, apatických a sobeckých bělochů“, které zachránit nemůžeme. „S brutální upřímností řečeno, nijak nám chybět nebudou“, dodává.

Nejobtížnějším krokem na cestě k evropskému etnostátu je sebrat vůli. Jakmile se to povede dostatečnému množství bílých, bude následovat vytvoření kolonizační společnosti, která bude koordinovat shromažďování finančních prostředků, skupovat pozemky, vytvářet podnikatelské příležitosti a organizovat imigraci. Jak podotýká Kemp, řadu profesionálních služeb lze dnes provozovat z libovolného místa na Zemi. Informační revoluce činí ze založení kolonií mnohem snazší podnik, než tomu bylo ve věku zámořských objevů.

Po sebrání vůle je druhou nejobtížnější otázkou výběr a samotná kolonizace území. Existují v zásadě dva přístupy. Zaprvé zvolit menší město nebo oblast uvnitř hranic ohroženého západního státu. Cílem by pak byl postupný růst sítě měst a regionů, vedoucí až ke zformování sousedících území, tvořících nezávislý stát.

Kolonizační úsilí by směřovalo k naplnění oblasti rasově uvědomělými Evropany s pozitivním povědomím o projektu, nespolehalo by jen na stávající bílou populaci. Není k užítku mít bílou většinu – jako například ve Vermontu – která se staví nepřátelsky k projektu. Bílá většina nepřátelská k celému projektu (např. ve Vermontu) znamená, že se projekt mívá účinkem. Pro více informací o této strategii doporučuji článek Johna H. Morgana „**Building White Communities**“ v listopadovém vydání časopisu *American Renaissance* z roku 2004.

Druhým přístupem je zacílit na demograficky vhodný a myšlenky nakloněný stát. Východní Evropa se jeví slibně. Mimo významných populací Turků a Cikánů netvoří barevní více než 2% populace oblasti. Ruská neevropská populace je nezanedbatelná, ale z většiny se soustřeďuje na jihu země a na Sibiři. Východní Evropa může za absenci masové imigrace pochopitelně „děkovat“ izolaci v rámci sovětského bloku a své relativní chudobě. Jak poroste hospodářství, přijdou i přistěhovalci – na druhé straně se řada těchto zemí staví k západnímu liberalismu s nedůvěrou a vlády některých zemí jsou si dokonce vědomy úpadku Evropy a nízké porodnosti.

V konečném výsledku bude, jak řekl Herzl, území vymezeno tím, co bude možné realisticky dosáhnout a názorovým konsenzem mezi těmi, kdo usilují o vytvoření etnostátu.

Nakonec nám Kemp připomíná:

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

„Požadavek evropské domoviny není ničím jiným než projevem práva, zaručeného všem ostatním světovým národům. Pokud bude vznesen spravedlivě, bez nenávisti a ponižování ostatních, setká se s pochopením mezi rozumnými lidmi všech ras.“

Článek F. Rogera Devlina *A Home of Our Own* vyšel v časopise *American Renaissance* v červnu 2013.